

Iktatószám

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

361.151

Hely

Idő

1913 11

Személy

Helyszám

Szerző

Cím Gyermeknyomor.

Forrás:

Világ

Bp.

1913 11/7

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

Gyermeknyomor

A szegénység városa

Budapest, június 6.

A budapesti polgár előtt idegen az igazi, tulajdonképpeni nyomor. A nagyváros fényes utcáin ugyan szembekerül egy-egy koldussal, de ennek a szegénysége még nem adja meg igazi képét a pesti piszkos, borzalmas nyomornak. Azok a penészes pince-oduk, istállószerű fabódék, ahol ajtó ajtó mellé van illesztve, a város szélén levő — tömeglakásos — óriás házak, ahol a szegénységet illő környezet veszi körül, csak ezeken a helyeken alkotható igazi kép a pesti nyomorról. Itt, ahol a kilincstelen ajtó mögül a beteg gyerek lázas kiáltása egybefullad a kintorna hangjával és az udvaron visítózó, civakodók szavával, ahol a hideg tüzhely a kietlen szobák egyetlen butordarabja, ahol csak szalma jelezi a fekvőhelyeket, ahol nincs szekrény — tán azért, mert úgy se lenne mit belerakni — és ahol az asztal — mint amugy is teljesen felesleges butordarab — szintén hiányzik, ahol egy nagy lábas — vízbe áztatott öreg kenyér, vacsora — körül kuporodik a földön a család... apa, anya, hat, nyolc, tíz gyerek... A gyerekek rongyosak, soványak, kiütésekkel és a hiányos táplálkozás folytán angolkórosak, — itt lakik az igazi nyomor.

A felnőtt emberek szegénysége elszomorító, de nincs meghatóbb, megindítóbb látvány a gyermeknyomornál! Ezeknek a sajnálatraméltó, apró, veszendő lelkeknek ad évről-évre a Budapesti Szünidei Gyermektelep Egyesület napsugarat, levegőt, igazi sétahelyet, igazi fürdőt, amennyiben a nyári hónapokon keresztül elhelyezi őket telepeire. Ki, a

szűk pesti házak börtönfalai közül a szabadba, rendes kis fehér ágyakkal fekvőhelyül, terített asztal mellé, izletes, tápláló étkekkel — balatoni fürdőt, zebegényi, hegybányai levegőt, Cirkveniczán tengert. A szegénység tanyáin ilyenkor júniusban, várva várt jövevény az egyesület kiküldöttje, kinek hivatása, a sok földhöz ragadt szegény közül azokat kiválasztani, akik a legszegényebbek. Nehéz munka ez, mert igazság szerint valamennyit el kellene vinni, de az egyesület, melyet tisztán csak a társadalom jótékonyága tart fenn, fájdalom, nem rendelkezik elég anyagiakkal. Össze-vissza nyolcszáz gyereket képes elhelyezni és nyolcezernél is több azok száma, kiknek elhelyezésére égető szükség volna.

A nyomoruságos kültelki viskók gyermekei néhol valósággal könyörögnek, hogy őket vigyék. És jó, ahol még könyörögni tudnak! De vannak oly nyomoruságos helyek, ahol bizalmatlan tekintet, nyers szavak fogadják a segítségükre sietőt. A Párkány-utca 1429 telekkönyvi szám lakói között nem egy az ilyen elkeseredett. Egy haragos tekintetű asszony arra az ígéretre, hogy gyereket ezidén elviszi a Szünidei Gyermektelep Egyesület nyaralni, keserűen felkacagott:

— Addig, míg viszik, ez is elpusztul, mint a többi hét előtte. Mind ilyenkor kísérem ki őket a temetőbe. Volt esztendő, mikor hármat egy hónapban temettem. De nem csoda, ebben a nyomoruságos lyukban tán még a patkány is megdöglene.

A szomszéd ajtóból átszól egy másik:

— Ezt tessék vinni, az enyiméit. Mind a négy kórházban feküdt a télen és most már ugyse tesszik nekik odahaza. Nincs rajtuk egyéb, mint csont, meg bőr!

Csont, meg bőr, amit egy pár összefoltozott tarka rongy takar és az a nagy könyörgő, reményteljes tekintetek, tele bizalommal. Szegény kis teremtések, Budapest minden jó emberének segíteni kellene rajtuk.